

אכתהדיק פרות

מכסה שיכבה עבה של יוצה את מצחי... אני פשוט מרגיש את עצמי נעלב, כשאני מתחשש לדעותי עד לפני זמן מה על מדור רך, ומרגיש עצמי כנאלץ לשנורר אצלך כמה מכתבים ממלאי הנערות במדורך... אני אונס, חביבי, אני, למשל, לא הייתי חשה את עצמי נעלבת כלל אלמלא כתבת לי הייתי מתגברת איכשהו. בניגוד לכל אלה הטוענים שהם גורא חכמים בכל השטחים, אין הוא רוצה להופיע באור כזה. הוא כבר גוש, אומר הוא, טיפוסים כאלה המתימרים להיות משכילים ומה מתברר? הם לא. מה שהוא יכול להבי טיח לנערה שתאבה להתכתב איתו, אומר הוא, הוא "קורס קצר על הפספוס והשפעתו ההרסנית". זאת אני מאמינה לו דחא. כתבי אליו והוא יספר לך מדוע הוא ירושלמי

לאחד המוסדות המאפיינים ביותר את תל אביב מלאו השבוע 10 שנים. לא הייתי יודעת זאת, אלמלא מודעות הברכה בעתונות. ה' מוסד הוא רחל; אתן יודעות, בית הקפה ש' כל פעם שאחן חולפות על פניו אתן מכניסות את הבטן ומבליטות את החזה. ואם אתן יושבות בו, אתן מסתדרות לשבת במקום ממנו תוכלנה להיראות היטב. לא שאיכפת לי כל כך גילו של המקום, אינני נוהגת לבקר בו בלאו הכי. אולם ה' חשבתן פעם על נושא להתכתבות כ'רוח והנוער התל אביבי'?

★ ★ ★

אשה ואדם

אין זו פנייתו הראשונה של (1059/36) לכן יודעת אני מה שאני אומרת. אני חור ששת שהבחור מתכתב לכל מלה שהוא כותב: "בטרם תהי יפה היינא חמודה. בטרם תהי משכלת, היינא אינטליגנטית. בטרם תהי יודעת, היינא מבינה. בטרם תהי חכמה, היינא נבונה. ובטרם תהי רגשנית, היינא מרגישה."

"את — אשר הייתי רוצה שלא תהי חלשה תחת משא האמונה — שתהי מראה המשקפת את האנושיהאנוברסלי והפרטי האניברסלי של בן האדם. הטוב והרע שבו — לא שא השלמות, כי השלמות הינה סימן של קיפאון וחוסר כמיהה. היי, אם כן, אשה ואדם."

"את, באם אהבת הנין את משחקי החיים המיסטוריים — ובאם את תל אביבית או תושבת אחת הערים הסמוכות לה, ובאם טרם עברת את גיל העשרים, ובאם את יודעת לכתוב ואוהבת לכתוב, ובאם תדעי לחיות בחברה מצומצמת של שנים כפי שאת יודעת לחיות בחברה מורחבת... אוה, אם ואם... כן... הייתי מוכן ואף שואף ל' התכתב עמך. ואולי... להכיר?"

"ובאשר לעצמי — אשאר בינתיים אלמוני. כי האויב מאזין, ולכן לא אוכל למסור שום פרט על עצמי, כי זה יש בו כדי לגלותי ברבים ופומבי... מה שאוכל לגלות הוא שאני קרוב ללימודים אוניברסיטאים ושאי בחר מעניין, ומשום תענוג המיסטורין, מע' דף היכרות מעניינת זאת על הנערות הרבות שאני מכיר."

"את — אם תמצאי עניין במקורות וב' אלף אלפי דברים פטופים וחשובים — אנא כתבי לי — אני מבטיחך לספר לך הכל. ויש כל כך הרבה לספר."

★ ★ ★

מה העניינים?

ברגע שראיתי שהן שתיים (1059/37) ידעתי מיד הכל, מבלי שאצטרך לקרוא את כל המכתב. שהן רוצות דם ולא מיץ עגבניות. ההה אומר תמונה, שהן מוכנות להתכתב על כל נושא. שהן שתי חילולות, רוצות להתקשר עם שני צעירים בגיל 22—20. מה שלא יכולתי לנחש מראש הוא שהבחורים חייבים להיות ירושלמים. מובן שעליהם להיות חובבי טיולים והחי.

★ ★ ★

יועה על המצב

"ברגע זה", מודיע לי (1059/38), "כש' עיטי עובר ביעף על פני פיסת נייר זו,

נוכל להגיע / שפה משותפת היא אינטליגנציה יישראלית. תכונה נוספת היא גובה מינימלי של 174 ס"מ, תכונה תרבותית נורא, אני כם חושבים? אחת מעדיפה דחא חברי קיבוץ. היא תל אביבית וחברת תנועה לשעבר. השנייה חיפאית ולא משתגעת כל כך אחרי משק. חכו עד שתשמעו את זה: "לבעלי מסען של סובייטים: אל נא תטרחו. זה לא כדאי."

★ ★ ★

היא ואינשטיין

לא, היא לא יכולה לומר על עצמה שהיא יפה. (1059/40) אולי נחמדה. אם היא פקחית? "יכול האלמוני הלן לשפוט". באמת, היא איננה רוצה להאריך בדברים. היא רק רוצה להוסיף שהיא מקדה שאישיותה תסתור את ההנחה של אינשטיין, אל תסתכלו עלי, אני לא יודעת."

★ ★ ★

רינה ק. אינני מאמינה בדיאטות. אכלי כמה ומה שאת רוצה. אל תבלעי.

★ ★ ★

השם: בלונדי

אה! הנה צנחן, נערות (1059/41) בלונדי

נערת השבוע

כמעט כל נערת המודיעה להוריה שהחליטה להיות שחקנית, נתקנת ב' התנגדות או בזלזול. אצל רינה 19 היו פני הדברים שונים. היתה זו אמה שהחליטה כי בתה תהיה לשחקנית. "למזלי", אומרת רינה, בעלת האף הסולד, "לא היתה התנגדות בין רצונה של אמי לרצוני שלי". רינה, בת 18, נראית כאשה במהדורות. היא גם נשואה, נוסף לכל קרוב לארבעה חדשים. לחבי רותיה, שלא ידעו על המאורע, וה' שואלות אותה לזהותו של המאורע, היא אומרת ברישול: "אחי לשעבר". אמה, מבינים אחת, נשואה לאביו שלם על תפקיד דרמתי גדול, אולם חור תפקידה הביטחי הראשון היה זיוקא קומדיה. היא נלקחה ישר מבית הספר הדרמתי של הבימה, כדי להופיע ב' אי לייק מייק. ואם היא באמת קוראה את אפלטון, כטענתה, אל תדאגו, זה רק שלב.

ובן 24, ולמה אינו להוט אחר כלילתיופי ובוגרת אוניברסיטה.

★ ★ ★

אינטליגנציה וגובה

צמד נערות (1059/39). לא, הן דחא גורא רציניות. סמינרסטיות בנות 19—18. אוהבות קריאה: מוסיקה, שירה וריקוד. ויכוחים על כל הנושאים. "אחת מאתנו התמחתה אף בחיבור חים פוליטיים", מודיעות הן בגאחה צנועה. הן גורא אוהבות לעקוק, וזה תכונה אופיינית להן, והן אוהבות כאר כאשר מבינים את עקציותיהן ומעריכים אותן.

על אף מקום מגוריהן שהן עיוניות, הנין פשוטות בהליכותיהן וסולדות מן הניחן הן קיים בשכבות עירוניות מסוימות. כאשר מבלות הן ערב בחברה כזאת, וזה כמעט ולא קורה, הן בטוחות כמעט מראש "שאף אחד ממחורינו לא ירכוש את לבנו". וזה בדיוק הסיבה מדוע להטות הן כל כך לה התכתב עם שני צעירים רציניים ובעלי תכונות דומות לשלהן. "התכונה שבלעדיה לא

להחליף אתן מספר מצומצם של מכתבים כדי להשחית את דעתן לדעתי, יש לי דעה שלילית במקצת, ואסביר לך מדוע. (אין צורך לגבי ידי אינך חייב להתכתב עם בנות אמידים דחא). בחלקן של הנערות האמידות מפיגנות בצורה בולטת את רגש העליונות שלהן, או בלשון צבירת יותר, מתהלכות עם האף בענינים.

"מתוך נסיוני שאינו עשיר במיוחד, גורא כחתי כי נערות אלה הן יותר מעשיות מאשר רגשניות, קולן אינו מבוע כל רגש, ואני מעז לומר כי מבחינה רגשית הן עדיין לא הגיעו לבגרות. ייתכן וזהו שיפוט נוקשה למדי, אך זוהי עובדה אמיתית ומצערת. אוסיף מעט פרטים על עצמי. אני בחור רציני — אגב במאה העשרים אין זה פופר לארי ביותר — פשוט, כנה ואחראי מאד. כדי להקל על מי שתנסה להוציא עלי מסי קנות, אומר בבטחון גמור כי אני בעל אופי נוח מאד מאד. פריצתי הייתי אומר, סטני דרטי משוכה. הופעתי הגברית די משכ' נעת... על רצנת הריקודים אני בור גמור, ואני מודה שכיום זה חסרון. וזקתי הרא' שונה נפלטת בפחתתקה לפני 25 שנה."

★ ★ ★

אוקזיון

קודם הוא (1059/44) מתחיל כנחש, חולק לי פה ושם מחמאה, אומר שבעצם לא איכפת לו שכתב למדור משום שתמיד אהב לעשות ככל העולה על רוחו. בין שטוב לו ובין שרע לו, הוא תמיד אופטימי. מחפש את המשעשע. בכל מקרה הוא דחא לא פוחד מהעקיצות שלי. שאנסה ואראה. אין לי כרגע כל חשק לעשות זאת. לגבי ידיי שהיה משעשע, מבריק או משעמם, אחת היא לי אני נמצאת כרגע בשלב האחרון של האדישות, מעבירה על כן את הודעתי לכל הנערות בשטח שאין שום נושא ש' בעולם המסוגל להפתיע. ההיפך הוא הנכון. הוא בן 22, אוהב שירה, בידור, תיאטרון, ספורט ודינ תמימי. הוא גורא בחור טוב, מסיים את מכתבו בפניה נרגשת: "נערה חביבה, אם ברצונך לזכות אייפעם בחתיה נדירה של דיג תתימי או בתיאור נשגב של חזיה מרטיטה זו, נסי את מזלך ואל תחמיצי את ההזדמנות." באמת, אל תחמיצי.

ציפור קטנה לחשה לי ש...

מישהו חייב לומר לחנה מרון, כיוב הגברת רכטר, שתסרוקתה החלקה החדשה אינה הכי הולמת אותה. רבים היו רוצים לראותה שוב בסרוקתה הנערית... רק דנה הראשי של בראזיליאנה, שהתארח בבי תם של אילקה ואביבה, לא הופיע ב' שבוע שעבר לכמה הצגות. הסתבר שכאשר אין הוא שיכור, הוא משחק עם הילדים, או הולך עם אביבה למועדון התיאטרון. למור עדון, בעצם, הוא מגיע גם כשהוא שיכור. במסיבה מסוימת, בה היתה אביבה במצב רוח מרומם ביותר, ניגשה אל עתונאי, חרכה את לחיו בסיגריה בוערת... אם להאמין למכתב ומבקרת הדיילי אקספרס, ננסי ספינק, הרי תחביבו האחרון של דני קיי, הוא להעיר את מכתוריו בשלוש בלילה, ולשיר באוזניהן שירי אהבה ישראלים. אינני יכולה לתאר לעצמי סיוט גדול מזה... רבקה'לה הדיילת, זו שהיתה פעם בצייר באטורן, והאחרת אהבה משריו הישראליים, של דני קיי, אותם לימדה אותו בסיסלם חורה, מספרת לי כי זו האופנה בניו יורק הוא גרבי גילון אפורות... מרכלים בעיר שארליק? לבוא מתכונן לפתוח לעצמו מאו' רה שתיקרא בשם מאורת הלבאי. אני סק' רנית לשמוע אותו שואג שם.

שהוא התקרב! הוא שאל אותי אני יכול להביא לך משהו לשתות? ואני אמרתי כן תודה רבה והוא הביא לי. אז הוא שאל אותי מה שמי ואני אמרתי לו, ואז דיברנו על כל מיני דברים, על אמונתו וזה... הוא אמר לי גורא ברצינות, שאם ארשום את כל המחשבות שלי, אוכל למלא ספר. אמרתי לו שטויות! אז הוא אמר לא באמת. כל החתיכות כאן גורא טפשות. זה די נכון, בעצם.

אחר כך התחלנו לרקוד והיה בדיוק טאגנו ורקדנו ציקס-טויציק, והוא אמר לי איפה היית כל הזמן, ואני אמרתי לו. תשמעי! זה היה עצום. זה לא סתם בחור את מבינה, זה אחד כזה מכסית. עכשיו בטח אוכל לגשת לשם כל פעם ובכלל להיכנס לעניינים. אני אקח גם אותך אם את רוצה, טוב? אז איפה אחותי? כן, הוא אמר עוד המון דברים, שאני חתיכה טובה וזה, ושאוהב לראות את אלכוהם הצעירים הסיניים שיש לו שם בחור, הוא אמר שזה גורא מעניין בכלל... אני מתה כבר שיהיה מחור. אני נפגשת אתו. אף אני גורא עיפה! מאתמול. זה היה ערב, אני אומרת לך, בומבה. הבחור הזה שהלכתי אתו גורא כעס, אבל אני מצפצפת עליו. מרב, אני נשואה לו? השני ליהא אותי הביתה. הוא קצת ניסה דחא, אבל פתאום עבר השכן שלנו בחור המדרגות. מה שמו? איני לא שאלתי אותו!

את לא יודעת מה שקרה לי

רינה, יש לך קצת זמן? אני מתה לדבר אתך. יש לך? יופי! לא, תודה. דווקא די נוח לי על הספה. מה נשמע? תשמעי, אני מוכרחה לספר לך. אתמול בערב, הייתי באיזו מסיבה שקוראים לה סילבסטר, אני לא יודעת בדיוק למה. יש לזה איזשהו קשר עם סוף השנה, נדמה לי. מה לבשתי? את שמלת הקטיפה האדומה. זאת עם הדקולטה על הגב. טוב אז... למה אני חוריה? באמת שלא יכולתי להביא אותך. את מבינה, הבחור הזה שהלכתי איתו, אני בקושי מכירה אותו, אז אני לא יכולה לומר לו סתם כך, שאני רוצה להביא את רינה. בפעם הבאה, יהיה אחרת. אז איפה אחותי? כן, אז היה שם גורא שמה, שתו ורקדו והשתגעו והיה יופי. היה שם איזה בחור אחד נדמה לי שהוא עתונאי או סתם אמן, אני תמיד רואה אותו לשבת בכסית בצורה. כזה די נחמד. אז הוא ישב שם בפינה, הרגשתי שהוא גורא מסתכל עלי, אז עשיתי את עצמי שאני לא מרגישה, אבל כן הרגשתי. טוב, אז ככה, לא בכוחה, התיישבתי לא רחוק ממנו ואמרתי אף כמה שאני צמאה. ידעתי שהוא יתקרב. מה את חושבת? בטח